

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπερτελείαι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαΐου 1902

Ἔτος 24^{ον}.— Ἀριθ. 49

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ζ'. (Συνέχεια)

Δὲν θὰ ἦτο καθόλου φρόνιμον νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ βασθαδ. Οἱ μηκυθμοὶ τῶν δύο θηρίων ἤκούοντο ἀκόμη ἀπειλητικοί... Τότε καὶ οἱ τέσσαρες, ἀφ' οὗ ἔκαμαν μίαν στρεφὴν, ἣ ὅποια τοὺς ἐπανάφερεν εἰς τὴν ἀτραπὴν ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των, καὶ περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, ἐξελεξαν τόπον πρὸς στάθμισιν παρὰ τοὺς πρόποδας ἑνὸς βράχου.

Κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, οὐδὲν ἐπισόδιον ἐσημειώθη. Δι' ἰσχυροῦς τοῦ δρόμου δὲν ἤψησαν, καὶ περὶ τὰ τριάκοντα χιλιόμετρα διηνώθησαν πάντοτε πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Ὅσον διὰ τὸ ποτάμιον, τὸ ὅποιον μὲ τὴν ἀνεπεμνησίαν περιέμενον ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ μὲ τὴν βεβηχίοντα προσηγγέειεν ὁ Κάμη, δὲν ἐφάνετο πουθενά.

Τὴν ἐσπέριν ἐκείνην, μετὰ τὸ γεῦμα, τὸ ἔποσον ἐπρομήθευσεν ἡ στερεώτερος ἀντιλόπη, — αὐτὴν τὴν φοράν μία ἀντιλόπη ἐκ τῶν λεγομένων «τοῦ δρυμοῦ», — οἱ ταξιδιωταὶ κατεκλίθησαν νὰ κοιμηθῶν. Δυστυχῶς, ὁ δεκάωρος ἐκείνος ὕπνος διαταράχθη ἀπὸ μυριάδας νυκτερίδων, μεγάλων καὶ μικρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων μόλις τὴν πρωίαν ἐλυτρώθησαν οἱ ταξιδιωταί.

— Πολλὰς νυκτερίδας, πάρα πολλές! ἀνέκραξεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ. ἔταν τὴν αὐγὴν ἐσηκώθη, χασμάμενος ἀκόμη, μετὰ νύκτα τὸσφ ἄσχημην.

— Δὲν πρέπει νὰ παραπονοῦμεθα! . . . εἶπεν ὁ ὁδηγός.

— Καὶ διατί;

— Διότι εἶνε προτιμώτερον νὰ ἔχη κανεὶς νὰ κάμη μὲ νυκτερίδας παρὰ μὲ κουνούπια... καὶ δόξα τῷ Θεῷ, ὡς τὴν ὥρην δὲν μας ἐπέσειραξαν.

— Τὸ προτιμώτερον θὰ ἦτο, Κάμη, ἂν ἤμπορούσαμεν, νὰ ποφύγωμεν καὶ τὰς νυκτερίδας καὶ τὰ κουνούπια. . .

— Τὰ κουνούπια; . . . δὲν πιστεύω νὰ τὰ ποφύγωμεν, κύριε Μᾶξ. . .

— Καὶ τότε θὰ καταραγοῦσθε ἀπὸ τὰ ἀπίσια αὐτὰ ἔιτομα;

— Ὅταν θὰ εὐρεθῶμε κοντὰ σὲ κἀνενα ποτάμι. . .

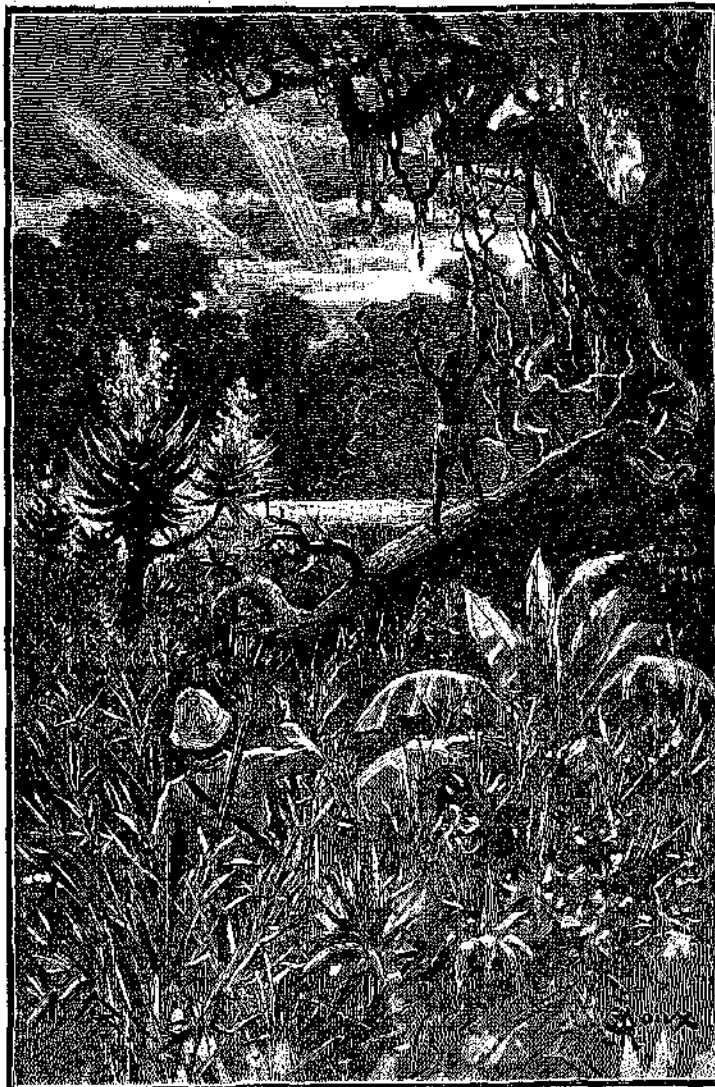
— Σὲ ποτάμι; . . . Μὰ ἐγώ, Κάμη, ἔπαυσα πιά νὰ πιστεύω ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ πνιγῶμε ἐδῶ μέσα ποτάμι. . .

— Ἐχετε ἄδικον, κύριε Μᾶξ, καὶ ἴσως μάλιστα τὸ ποτάμι νὰ μὴν εἶνε πολὺ μακρὰ. . .

Ὁ ὁδηγὸς εἶχε τῶντι παρατηρήσῃ μερικὰς ἀλλοιώσεις εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἑδάφους, καὶ ἀπὸ τῆς τρίτης ὥρας τοῦ ἀπογεύματος, ἡ πεποιθήσις του ἔτεινε νὰ ἐδραιωθῇ. Τὸ τμήμα ἐκεῖνο τοῦ δάσους, τὸ ἔποσον διέσχισον, ἐγένετο ἐπαισθητῶς βαλτώδες. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔχαιναν λάκκοι, γέματοι ἀπὸ φυτὰ ὑδροβία. Ἐμπόρεσαν μάλιστα νὰ φονεύσων καὶ μερικὰς γ κ ὡ γ κ α ς, εἶδος ἀγρίων νησῶν, τῶν ἐποίων ἡ παρουσία ἐμαρτύρει περὶ τῆς γειτωσίας ποταμίου. Ἐπίσης ἐφ' ἔσον ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του, τὰ κοῦσματα τῶν βατράχων ἤκούοντο μακρόθεν ἀρκετὰ εὐκρινῶς.

— Ἡ χώρα τῶν κουνουπιῶν δὲν εἶνε μακρὰ! εἶπεν ὁ ὁδηγός.

Κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας, ἐβάδισαν ἐπὶ ἑδάφους διεσβάτου, κεκαλυμμένου ἀπὸ τὰ ἀπειροπληθῆ ἐκεῖνα φανερόγραμμα, τῶν ὁποίων τὴν ἀνάπτυξιν εὐνοεῖ κλίμα θερμὸν συγχρόνως καὶ ὑγρὸν. Τὰ δὲν-

« Τὸ ποτάμι! . . . τὸ ποτάμι! . . . » (Σελ. 146, στήλ. 6'.)

δρα, ἀραιότερα τοῦ συνήθους, παρουσιάζον ὀλιγωτέρα συμπλέγματα κισσῶν.

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ ἀνωμολόγουν ὅτι ἡ διαφορά, τὴν ἑποῖαν παρουσίαζε τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους, ἀπέναντι τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα διήλθον ἕως τώρα, ἦτο σημαντικὴ. Ἐν τούτοις μετ' ὅλας τὰς προρρήσεις τοῦ Κάμη, τὸ βλέμμα, ἐκτεινόμενον πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ διὰ μέσου τῶν ἀραιῶν κορμῶν, δὲν ἀνεκάλυπτεν ἀκόμη κανένα κατοπτρισμὸν ὕδατος ρέοντος.

Ἐπειτα, ἐφ' ὅσον ἐξεδηλοῦτο ζωηροτέρα ἢ κλίσις τοῦ ἐδάφους, τὰ ἔλη ἐγίνοντο πολυαριθμότερα. Ἐχρειάζετο μεγάλη προσοχὴ διὰ νὰ μὴ χώνεται κανεὶς μέσα. Ἀλλ' οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν, χωρὶς κεντήματα. Μυριάδες βδελλῶν ἐμηρημικίων εἰς τὰ τέλματα, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας των ἔτρεχον γιγαντιαία μυριάποδα, π ο λ υ π ο ο δ α ρ ο ὕ σ ε ς, ἀπεγνηθὴ ἀρθρωτά ὑπόμαυρα, με πῶδας ἐρυθρούς, καταλλήλιστα διὰ νὰ προξενοῦν ἀηδῖαν ἀκατανίκητον.

Εἰς ἀντιστάθμισμα ἑμῶς, ἐποῖα τρυφή, ὁποῖα ἀπόλαυσις διὰ τοὺς ὀφθαλμούς αἱ ἀπειροπληθεῖς ἐκείναι χρυσαλλίδες μετὰ λαμπρὰ χρώματα, τὰ χαριτωμένα ἐκείνα περσιωτὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα θά κατέβροχθίζαν τόσοι σκίουροι καὶ μοσχογυλαί, ἐνεδρεῦντοσιν παρὰ τὴν ὄχθην τῶν τελεμάτων!

Ὁ ὁδηγὸς ἐντούτοις παρετήρησεν, ὅτι ὄχι μόνον αἱ σφήκες, ἀλλὰ καὶ αἱ μυταί τ σ ε τ σ ε ἦσαν ἀφθονοὶ ἐπὶ τῶν θάμων. Εὐτυχῶς, ἂν ἔπρεπε νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὸ κέντρον τῶν πρώτων, δὲν εἶχον φόβον ἀπὸ τὸ δῆγμα τῶν δευτέρων. Τὸ δηλητήριον τῶν μυτῶν τ σ ε τ σ ε δὲν εἶνε θανατηφόρον παρὰ διὰ τοὺς ἵππους, τὰς καμήλους, τοὺς σκύλους, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον, καθὼς καὶ διὰ τὰ ἄγρια ζῷα.

Ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ κατὰ τὴν ἰδίαν πάντοτε διεύθυνσιν μέχρι τῆς ἑκτης ἑσπερινῆς ὥρας. Μακρὰ ὑπῆρξε καὶ συγχρόνως κοπιώδης ἡ πορεία τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἦδη ὁ Κάμη κατεγίνετο νὰ ἐκλέξῃ τόπον πρὸς διανυκτέρευσιν, ὅταν τὸν Τζῶν Κόρτ καὶ τὸν Μὰξ Οὐμπέρ ἀπησχέλησαν αἱ κραυγαὶ τοῦ Λάγγα.

Κατὰ τὴν συνήθειάν του, τὸ παιδίον εἶχε προχωρῆσθαι ἔμπροσθεν καὶ περιπλαναῖτο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅταν ἠκούσθη κραυγῆζον μετ' ὀλην τοῦ τὴν δύναμιν. Τί ἐπαθε; Μήπως συνήντησε κανέν θηρίον; Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ ἔσπευσαν πρὸς αὐτόν, προτεινόντες τὰς καρμύδας καὶ ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν... Ἀλλὰ γρήγορα ἠσύχασαν.

Ὁ Λάγγας, ἀνεβασμένος εἰς ἕνα πελώριον κορμὸν δένδρου, τὸ ὁποῖον εἶχε πιάσει, ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς μεγάλην ἐξαιθραν, ἐν ᾧ ἡ ὀξεῖά του φωνὴ ἐπανάλαμβανε:

— Τὸ ποτάμι! . . . τὸ ποτάμι! . . .

Ὁ Κάμη κατέφρασε καὶ αὐτός, καὶ ὅταν ἠρώτησε τί τρέχει, ὁ Τζῶν Κόρτ τῷ εἶπεν ἀπλῶς:

— Τὸ ποτάμι που ἐγυρεβάμε!

Εἰς ἀπόστασιν ἡμίτερος χιλιόμετρον, ἐπὶ εὐρείας ἐκτάσεως ἀδένδρου, ἐφάνετο ἐλισσόμενος ποταμὸς, τὰ διαυγῆ ὕδατα τοῦ ὁποῖου ἀντανέκλων τὰς τελευταίας ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

— Ἐκεῖ, κατὰ τὴν γνώμην μου, πρέπει νὰ σταθμεύσωμεν, εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ναί. . . ἐκεῖ. . . ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγὸς καὶ νὰ εἴσθε βέβηκοι, ὅτι τὸ ποτάμι αὐτὸ θά μας βγάλῃ χωρὶς κόπον εἰς τὸν Οὐμπάγκην.

Τῶνόντι, δὲν θὰ ἦτο καθόλου δύσκολον νὰ κατασκευάζουν μίαν σχεδίαν καὶ νὰ φεθοῦν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἐκεῖνον.

Ἐπρεπε νὰ διασχίσουν ἕδαφος πολὺ βαλτωδὲς διὰ νὰ φθῶσιν εἰς τὴν ἀριστεράν του ὄχθην. Ἐπειδὴ εἰς τὰς χώρας αὐτὰς τοῦ Ἰσημερινοῦ τὸ λυκόφως ἔχει βραχυτάτην διάρκειαν, τὸ σκότος ἦτο ἤδη βαθύ, ὅταν ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ἐσταμάτησαν εἰς ὄχθην ὑψηλὴν καὶ μᾶλλον ἀπόκρημνον.

Τὰ δένδρα ἦσαν σπάνια κατὰ μήκος τῆς ὄχθης ταύτης, πολὺ διαφορετικῆς ἀπὸ τὴν ἀπέναντι. Ἀλλὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, εἰς τὴν σκιάν, διεκρίνοντο συστάδες πυκνότεραι ἐπὶ κλιτύων ἀνωμάλων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ, ὁ Τζῶν Κόρτ ὑπελάμβανεν ὅτι ἦτο τεσσαράκοντα περίπου μέτρων. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἀπλοῦς ρυαξ, ἀλλὰ παραπτόμας ἀρκετῶς σημαντικὸς, τοῦ ὁποῖου τὸ ρεῦμα ἐφαίνετο ταχύ.

Καλλίτερον θὰ ἦτο νὰναμείνουν τὴν ἐπαύριον, διὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὰ πράγματα καὶ νὰ σκεφθοῦν περὶ τοῦ πρακτείου. Τὸ μᾶλλον ἐπέϊγον ἦτο νὰ εὐρουν μέρος ἀσφαλὲς καὶ στεγνόν, διὰ νὰ διέλθουν τὴν νύκτα. Καὶ τῶνόντι, ἡ Κάμη ἀνεκάλυψε μετ' ὀλίγον ἐν κοίλωμα βραχυῶδες, ἐν εἶδος σηλαίου, χαίνοντος ἐπὶ τοῦ τιτανώδους πετρώματος τῆς ὄχθης, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀρκετὰ εὐύχωρον, ὥστε νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τοὺς τεσσαράς.

Καὶ πρώτον, ἀπεφάσισαν νὰ δειπνήσουν μετὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κρέατος, τὸ ὁποῖον εἶχον φήσει διὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν θὰ ἐγίνετο ἀνάγκη νὰνάφουν φωτιά, ἢ λάμψις τῆς ὁποίας ἠμποροῦσε νὰ προσελκύσῃ ζῷα ἐπικίνδυνα. Κροκώδειλοι καὶ ἵπποπόταμοι ἀφθονοῦν εἰς τοὺς ποταμούς τῆς Ἀφρικῆς. Καὶ ἂν ὑπῆρχον καὶ εἰς τὸ ποτάμιον τοῦτο, — πράγμα πολὺ πιθανόν, — ἡ προφύλαξις δὲν ἦτο διόλου περιττή.

Ἐἶνε ἀληθές, ὅτι πῦρ διατηρουμένη μέχρις πρωῆς παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ σηλαίου, καὶ ἡ ἑποῖα νὰνάδιξη ἀφθονον καπνόν, ἠμποροῦσε νὰ ἐκδιώξῃ τὰ σύννεφα

τῶν κωνώπων, τὰ ὁποῖα ἐμάστιζαν τὴν ὄχθην ἐκείνην. Ἀλλὰ δύο κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον, καὶ ἥτο βέβαια πολὺ προτιμώτερον καὶ εὐκολώτερον νὰ περιφρονήσουν τὰ κέντρα τῶν ὄχλησῶν ἐντόμων, παρὰ τὰς φοβερὰς σιγχόνους τῶν κροκώδειλων καὶ τῶν ἵπποποτάμων.

Τὰς πρώτας ὥρας τῆς νυκτός, ὁ Τζῶν Κόρτ ἔμεινε φρουρὸς παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κοιλωματος. ἐν ᾧ οἱ σύντροφοί του ἐκοιμῶντο ὕπνον βαθύν, μετ' ὅλους τοὺς βόμβους τῶν ἐντόμων.

Διαρκούσης τῆς ἀγρυπνίας του, δὲν εἶδε τίποτε ὑποπτον, ἐνόμισεν ὅμως ἰσχυρῶς ὅτι ἦκουσεν ἐπαναλαμβανόμενῃν πολλάκις μίαν λέξιν, ἡ ὁποῖα ἐφάνετο ἀρθρωμένη ἀπὸ χεῖλη ἀνθρώπινον εἰς τόνον θρηνώδη. . . .

Καὶ ἡ λέξις αὕτη ἦτο ν γ κ ὀ ρ α, ἡ ὁποῖα εἰς τὴν γλώσσαν τῶν ἰθαγενῶν, σημαίνει μ η τ ἔ ρ α.

(Ἐπειτα συνέχισεν)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡν 4 Μαΐου, δηλαδὴ τὸ παρελθὸν Σάββατον. Ἐγὼ εἶνε τις Μαδρίτην ἢ στέψις τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Ἰσπανίας Ἀλφόνσου τοῦ ΙΓ'. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Ἀλφόνσος

συμπληρώσας τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ κατὰ τὸν ἰσπανικὸν νόμον κηρυχθεὶς ἐνήλικος, περιεβλήθη διὰ πρώτην φοράν τὴν στολήν τοῦ στρατάρχου, καὶ ἐνώπιον τῶν μεγιστάνων, τῶν βουλευτῶν καὶ τῶν γεροῦσιαστῶν τοῦ κράτους του, ὤρκισθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅτι θὰ τηρῆσθαι τὸ σύνταγμα καὶ θὰ ἐργασθῇ πρὸς τὸ καλὸν τῆς πατριδος. Εἰς τὴν μεγαλοπρεπεῖα αὐτὴν ἔορτὴν παρευρέθησαν ἀντιπρόσωποι ἀπὸ ὅλας τὰς ἀλλὰς καὶ τὰς κυβερνήσεις, ἀντεπροσώπων δὲ τὴν Ἑλλάδα ὁ πρίγκιψ Νικόλαος μετὰ τοῦ κ. Δηληγιάννη, τοῦ ἐν Παρισίσις πρεσβευτοῦ μας.

Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ἔχει τὸ προνόμιον νὰ εἶνε ἡ μικροτέρα Μεγαλειότης τῆς Εὐρώπης, καὶ ἴσως ὅλου τοῦ κόσμου. Σὰς εἶπα ὅτι μόλις προχθὲς συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος του, καὶ ἐκτὸς τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῆς γυμναστικῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸν ὑπέβαλλον ἐπιμύθους, ἀπὸ τοῦ λίκου ἀκόμη,

αὐτὸς ἐβασίλευε κατὰ τύπους. Μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ θρόνου ἐμεσολάβει ἡ παιδογωγός, ἡτο δὲ θάμα τῶνόντι πῶς καθ' ὅσον νὰ τὸν κρατοῦν ἀκίνητον καὶ ἡμερον κατὰ τὸς ἐπιστήμους τελετὰς! Διηγούνται ὅτι εἰς μίαν ἐναρξιν τῆς Βουλῆς, ἡ Βασιλομήτωρ ἠναγνάσθη νὰ διακόψῃ τὸν λόγον, τὸν ἑποῖον ἐξέφωνε ἐν ὀνόματι τοῦ υἱοῦ της, καὶ νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς παιδαγωγῆς, διότι ἤρχε νὰ κλαίῃ. . . . Καὶ ἂν συλλογισθῆτε ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία Αὐλὴ εἰς τὸν κόσμον, ὅπου ἡ εὐνομοσύνη νὰ τηρῆται αὐστηρότερον ἀπὸ τὴν Αὐλὴν τῆς Ἰσπανίας, εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὸς ἀνησυχίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐνεβάλλε τοὺς αὐλικούς, ἡ ἀνυπότακτος ἡλικία τοῦ Βασιλέως. . . .

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι δὲν ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχισμένον παιδίον ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος. Ἐ, δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐχάριστον πρᾶγμα, ὅσον φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. τὸ νὰ γεννηθῆῃ κανεὶς ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον! Φαντασθῆτε τὴν νηπιακὴν καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τὴν ἰσοφαιδραν καὶ ἀμερμνον καὶ φιλελευθραν καὶ ἀνεξαρτητον, νὰ κύπη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ στέμματος! τὰ χερσάκια, τὰ ἱκανὰ μόνον διὰ παιγνίδια, νὰ κρατοῦν σκήπτρον! τὸ σωματάκι, τὸ ἔχον ἀνάγκην δλγς τῆς ἐλευθερίας τῶν κινήσεων του, νὰ σφιγγεται ἀπὸ στολάς καὶ νὰ φορτῶνεται ἀπὸ παρασημα! τὸ νῆπιον, τὸ ἔπαλον δὲν ἤθελε ἄλλα παρὰ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ παιζῇ καὶ νὰ φανάζῃ, νὰ εἶνε ἠναγκασμένον ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους νὰ στέκεται ἀκίνητον, σοβαρὸν, σιωπηλόν, εἰς τὰς τελετὰς, καὶ νὰκού, λόγους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν ἐνοοῦσε τίποτε. ὄχι, δὲν ἦ ὁ εὐτυχὴς ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος μόνον καὶ μόνον διότι ἦτο βασιλεὺς. Ἀκόμη καὶ τὸς ἐκδηλώσεις τῶν ἀγγῶν του αἰσθηματικῶν, τὰς ὄψεις τῆς παιδικῆς του καρδίας δὲν τῷ ἦσαν ἐλευθερίας. Τὸν ἐπέπλητταν καὶ τὸν ἐτιμωροῦσαν ἐσάκις, συναντῶν εἰς τὸν δρόμον κανένα φίλον του, — κανένα μαγιστᾶνα τῆς Αὐλῆς, — τὸν ἐφώναζε δυνατὰ μετὰ τὸ μικρὸν τοῦ ὄνομα καὶ μετὰ διάφορα χαϊδευτικά. Ὁρισμένως τὸν ἐβασάνιζαν.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε ὀλίγον καὶ ἐνόησε τὸν κόσμον, μὴ νομίσετε ὅτι ἐγενεὶν εὐτυχέστερος. Τότε ἤρχισαν αἱ ὑποχρεώσεις τὰ καθήκοντα τὰ μαθηματικά. Ὁ, τὰ μαθηματικά! Καὶ τί δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ἕνας βασιλεὺς; Φιλολογίαν, ἱστορίαν, ξένας γλώσσας, δίκαιον, φιλοσοφίαν, ἐπιστήμας, μουσικὴν. . . . Καὶ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὸν ἐδίδασκον νυχθημερόν, ἐκτὸς τῶν στρατιωτικῶν μαθημάτων καὶ τῶν γυμναστικῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξώδευε τὸν περισσώτερον καιρόν, καὶ ἐκτὸς τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῆς γυμναστικῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸν ὑπέβαλλον ἐπιμύθους. Διότι ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος

εἶνε εὐμορφον παιδί, λεπτόν, ὑψηλόν, μετ' ὄρατῃ μαύρα μάτια καὶ σγουρα καστὰνα μαλλιά, ἀλλὰ πολὺ ἀδύνατον καὶ κρᾶσεως μᾶλλον καχεκτικῆς. Τὸ φουσιλὸν τοῦτο ἐλάττωμα ἔπρεπε νὰ κατανεκθῆ ἑνωρὶς διὰ τῆς γυμναστικῆς, καὶ ὁ μικρὸς βασιλεὺς, ὡς βασιλεὺς ποῦ ἦτο, εὐρέθῃ ὑποχρεωμένος ὄχι μόνον τὸν νοῦν του νὰ καλλιερῆται καὶ νὰ πλουτίσῃ μετὰ γνώσεις, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμά του νὰναπύξῃ, καὶ νὰ ἐνδυναμώσῃ, διὰ νὰναδειχθῇ τέλειος ὄχι μόνον ἐπιψιν, ἔπως πρέπει νὰ εἶνε εἰ καθήκοντοι ἐπὶ τῶν θρόνων.

Δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε, ὅτι αὐτὰ ἀποκτιῶνται μετ' ὀλίγους κόπους καὶ μετ' ὀλίγα βήσανα. . . . Τῶνόντι ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἐκοπιᾶζε τόσον, ὥστε πολλοὶ πατριῶται εἰς τὴν Ἰσπανίαν διεμαρτύροντο διὰ τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς ἀνατροφῆς, καὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι βρασνίζον καὶ παραφορτόνον μετὰ μαθήματα τὸν Βασιλέα, εἰς τῶνόντι ὥστε νὰ κινδυνεύῃ ἡ ὑγεία του.

Εὐτυχῶς ἡ ὑγεία αὐτῆ δὲν διεσαλεύθη, καὶ ὁ μικρὸς βασιλεὺς Ἀλφόνσος εἶνε εὐρωστὸς νεκνίσκος, σωματικῶς καὶ διανοητικῶς κατέχων ὅλας ἐκείνας τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας θὰ χρησιμοποῖῃ πρὸς τὸ καλὸν τῆς πατριδος του. Ἐχει νὰ ἐκπληρώσῃ μέγα καὶ σημαντικὸν καθήκον. ἡ δὲ συναίσθησις ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ εὐσυνειδήτως, τὸν ἀποζημιῶναι τὴν πατρίδα διὰ τοὺς κόπους τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας καὶ ἀποθνήσκου δι' αὐτὸν ἡ μόνη πηγὴ τῆς εὐτυχίας του. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι καὶ τὸ ἑσπευμένον παιδίον ἀντιλεῖ τὴν εὐτυχίαν του ἀπὸ τὴν ἰδίαν πηγῆν. εἰς τὴν ὁποῖαν τὴν εὐρίσκει καὶ καθε παιδίον, εἰαν κοπιᾷ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον του.

Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας θὰ συμ εἶνε, ὑποθέτω, ἐνδιαφερόμενον καὶ συμπαθές. Ἦτο δῶδ. κα μάλις ἐπὶ, ὅταν, ἐξ αἰτίας τῆς Κούδας, ἐξερράγη ὁ Ἰσπανοαμερικανικὸς πόλεμος. Εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον ἡ ὑπερῆφανος πατρίς του ἐταπεινώθη, καὶ ἀπὸ τὴν τρυφεράν αὐτὴν ἡλικίαν ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος ἐδοκίμασε τὴν πικρίαν τῆς ἠτῆς. Εἶχατε καὶ σεῖς τὴν ἡλικίαν του περίπου, ὅταν ἡ φιλοπατρία σας ἐδοκίμασθη κατὰ τὸν ἴδιον ἀλγινὸν τρόπον, ὅταν ἠκούσατε τὴν ἠτίαν τῆς ἀγαπητῆς μας πατριδος κατὰ τὸν τελευταῖον ἀτύχη πόλεμον. Τὸ ἀτύχημα τῆς Ἰσπανίας ἐπέδρασε πολὺ τὸν χαρακτήρα τοῦ μικροῦ Βασιλέως, καὶ τὸν ἔκαμε σοβαρόν, μελαγχολικόν. . . . Ὁ, εἶμι βέβαιος ὅτι ἐννοεῖτε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὴν σοβαρότητα του καὶ τὴν μελαγχολίαν του. Καὶ εἰς τὰ βάθη τοῦ λογισμοῦ σας, μετὰ τὸ ἴδιον αἰσθημα πηγηθῆσε φιλοπατρίας, ψιθυρίζετε καὶ σεῖς ἔπως ἐκεῖνος: «Ἐπ' ἀνὸρθωσι!»

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΙΛΙΩΝ

ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ (Ἀγγλικὸς Μῦθος)

Ἐμαθα ἕνα πρᾶγμα ποῦ μ' ἐλόπησε πολὺ, ὡραία μου πεταλοῦδα! εἶπεν ἕνας φουσκωμένος καὶ πρσινος βάτραχος ἀπὸ τὴν ὄχθην τοῦ βάλλου.

— Τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ἡ πεταλοῦδα. — πετῶτα μετὰ τὰ χρυσολευκα πτερά της. — Ὅτι ζῆς μίαν μόνην ἡμέραν' εἶνε ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια! μάθε ὅμως, ἀγαπητέ μου βάτραχε, ὅτι μίαν μόνην ἡμέραν πτερωτῆς ζωῆς ἀξίζει χρόνια ὀλοκλήρα!

ΤΑ ΞΕΡΑΔΙΑ

Ἦτανε μίαν φορά, ἔτα περασμένα χρόνια, ἕνας ἄνθρωπος πολὺ πλούσιος, ποῦ δὲν ἤξερε τὸ τί ἔχει. Μίαν μέρα πῆγε ἔς ἕνα μεγάλο δάσος διὰ τοῦ νὰ σεργιανῇ. Ἐκεῖ εἶδε ἕνα γέρον κ' ἐμάζωνε ξερῶνια. Τῷ λέει: — Καλὴ μέρα, γέρον. — Καλῶς τὸ παιδί μου. — Τί κάνεις αὐτοῦ; — Νὰ, μαζώνω ξερῶνάτα νὰ πᾶω ἔς τὰ καλύβι μου.

Τότε ὁ πλούσιος τὸν ἐδοκίμησε καὶ ἔβαλε τὰ ξερῶνια ἐστὴν ῥάχη του. Σὺν ἀνέβηκε ἔς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, ἐγύρισε ὁ γέρον κ' ἐτήραξε τὸν νεὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐ! καλλικάρη! ἀφ' οὗ ἐγνωρίστηκαί σε, πρέπει νὰ ξερῇ ὁ ἕνας ποῖος εἶνε ὁ ἄλλος.

— Μὲτὰ χαρᾶς σου τοῦ λέει ὁ νέος: ἐμένα με λένε Μαθουσαλά.

— Κ' ἐμένα με λένε Χάρο! λέει ὁ γέρον. Σὺν ἄκουσε ἔτσι ὁ νέος ἐκατατρόμαξε ὁ Χάρος τὸν εἶδε μὴ δὲν ἐμίλησε. Σὺν πῆγαν λίγο παρακάτω, γυρίζει καὶ τοῦ λέει:

— Καὶ γὰρ τὸ καλὸ τοῦ μοῦκαμες, τί καλὸ θέλεις νὰ σου κάμω;

— Ἄν θέλῃς, νὰ με καμῆς νὰ ζῆσω πολλὰ χρόνια.

Βγάλει ὁ γέρον ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα παλῆδ τετρεπὶ καταλιγδωμένον, σαλιόνει τὸ χεῖρ του, φάγει, φάγει. . . καὶ βρῖσκει τὸ ὄνομα Μαθουσαλάς.

— Ἐ, τοῦ λέει, ἔχεις νὰ ζῆς πολὺ χρόνια, καὶ τόσα πολλά, ποῦ θὰ σ' ἔχουνε γὰρ εὐχὴ ὅλος ὁ κόσμος. Αὐτὸ ἦτανε γραφτὸ σου. Τῶρα πᾶ μου τί θέλεις νὰ σου κάμω ἐγώ.

— Νὰ μου πῆς πότε θὰ πεθάνω.

— Σὺν ἀρρίζουν τὰ κλαδιά νὰ γίνωνται ξερᾶδια, θὰ ξεραθῇ καὶ τὸ κορμὶ τοῦ δένδρου! εἶπε ὁ Χάρος.

Περάσανε ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια, καὶ ὁ Μαθουσαλάς ἐπαντρεύθη, ἔκαμε

παιδιά, αγγόνια και ξαγγόνια, και ζούσε πολύ ευτυχισμένος. Μία μέρα έμάζωξε τα παιδιά του και όλους τους άλλους συγγενείς και τους είπε.

— Έ! παιδιά μου! εδώ και κάμποσο καιρό άρχισαν τα ξεράδια, και κοντεύει και το κορμί του δένδρου να ξεραθῆ.

Και τους είπε του Χάρου την ιστορία.

— Έδώ και κάμποσο καιρό μευνοῦνε πότε τα ποδάρια μου, πότε τα χέρια μου, πότε ταυτιά μου. Αλλά, παιδιά μου, εἶνε τα κλωνάρια του ανθρώπου, και σὰν πονοῦνε, γίνονται ξεράδια. Και τὸ κορμί του ανθρώπου χωρίς κλω-

νάρια δὲν μπορεί νὰ βαστάξῃ και ξεραίνεται κι' αὐτό.

Αὐτὴ ἦταν ἡ στερνὴ μιλιὰ του γέρου Μαθουάλα και ὅφ' οὗ εὐχθήθηκε ε' δλους νὰ κάμουν τὰ χρόνια του, ἤλθε ὁ φίλος του ὁ Χάρου και τον ἐπήρε.

(Ἀθηναϊκὴ Παράδοσις)

Α. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Σήμερα θὰ σας διηγηθῶ τὴν ιστορία τῆς ἀράχνης.

Ἡ κακομοῖρα ἡ κυρία Τρομάρα! Οὔτε μέσα σὲ μία σάλα κατάκλειστη, δὲν εἶνε ἐξασφαλισμένη! Κ' ἐδῶ μέσα ἀκόμη τὴν κυνηγοῦν τὰ θηρία!

Μία μέρα, ἐτράθηξε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη ἕνα βιβλίο, γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἐχῆ εἰκόνες, νὰ διασκεδάσῃ.

Κάμνει νὰ το ἀνοίξῃ, και ἀμέσως τὸ πετᾷ με τρόμο, σηκόνει τὰ χέρια, και βγάζει τίς φωνές.

Ξεύρετε κάτι κουτάκια ἀγιοθασιλειάτικα, ποῦ μόλις κάμης νὰ τανοίξης, πετιέται ἀπὸ μέσα ἕνας διαβολάκος και τρομάζει τὰ μικρὰ παιδιά;

Ἔτσι και ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς Μαρίας πετάχτηκε ἕνα θηρίο, και τὴν ἐτρόμαξε.

Τὸ θηρίο αὐτὸ ἦταν μία ἀράχνη.

Ορίστε κατάστασις! μὰ πῶς ἀφίνουν λυτὰ τέτοια θηρία;...

— Πῶ πῶ, μαννούλα μου! ἀράχνη!... Ἄφ' οὗ τρώγῃ τίς μῦγες (συλλογίζεται ἡ Κυρία Τρομάρα) ἐμένα χωρὶς ἄλλο θὰ με κάμῃ μία χαψιά.

Σ'.

Ἡ φοβερὴ ἀράχνη ἔλεσε 'στὸ πάτωμα. Νά τὴν! περπατεῖ!... Καλὲ ἀκούς ἐκεῖ νὰ περπατῆ!

Ἡ κυρία Τρομάρα πηγαίνει πίσω - πίσω, φεύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ θηρίο, ὡς ποῦ τὴν σταματᾷ ὁ τοίχος.

Τώρα ἐκόλλησε 'στὸν τοῖχο. Ἄχ! ἄς μπορούσε νανοίξῃ αὐτὸς ὁ τοῖχος, ὡς ποῦ νὰ περάσῃ ἡ Μαρία, και ἐπειτα νὰ κλείσῃ ἀμέσως, πρὶν περάσῃ και τὸ θηρίο!

Ἡ ἀράχνη προχωρεῖ, προχωρεῖ... Λίγο ἀκόμη και τὴν ἐφθασε!

Ποῦ θὰ καταφυγῇ τώρα ἡ Κυρία Τρομάρα; Ἴσως ἐπάνω 'στὸ τραπέζι... Ἀλλὰ τί ἀπέγινε θὰ σὰς τὸ 'πῶ μεθαῦριο.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια.)

Ἡ Παυλίνα και ἡ Λιάνα ἐθαψαν τοὺς νεκρούς των.

Ἡ νεάνις ἠσκάσθη τὸν πατέρα της εἰς τὸ μέτωπον και ἐσφίγγε τὰ παγωμένα χέρια του ἀρραβωνιαστικοῦ της εἰς τὰ ἰδικά της, λέγουσα:

— Πέτρε Μπάντζες, δὲν θὰ σε στερηθῆ τὸ Τράνσβαλ, διότι, τὸ ὀρκίζομαι, θὰ σε ἀντικαταστήσω ἐγὼ εἰς τὴν μάχην. Τὸ τουφέκι σου δὲν θὰ σκωριάσῃ. Θὰ το γεμίζω μόνη μου και θὰ πυροβολῶ τοὺς ἐχθρούς... Χαῖρε, Πέτρε Μπάντζες, καλὲ μου ἀρραβωνιαστικέ, κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ!

Γονατιστὴ πλησίον τοῦ πατρὸς τῶν τέκνων της, ἡ Πυλὶνα Ρίσικ ἐκύνταξε διὰ μέσου τῶν δακρύων της τὸ πρόσωπον τοῦ Βόερ, τὸ ἐμφαίνον τὴν δραστηριότητα και εὐλικρίνειαν.

Ἐκάλεσε τὴν Λιάναν και τὰ δίδυμα διὰ τὸν τελευταῖον ἀποχωρισμόν.

Ἐπειτα, παραδίδουσα εἰς τὸν Χάνε τὸ τυφέκι του πατρὸς του, τὸ ὅποιον ἀνευρέθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τῷ εἶπε:

— Πάρε το, και ἄς κάμῃ πάντοτε τὸ καθήκόν του!

Μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας, με τοὺς ὄφθαλμούς ὕψωμένους πρὸν τὸν οὐρανόν, ἡ Παυλίνα Ρίσικ προσηυχῆθη με ἱερίαι:

— Θεέ μου, ἔλεγε, παῦσε τὸν πόλεμον, διότι ὅσον διαρκεῖ πρέπει νὰ στέλλωμεν εἰς αὐτὸν τὰ παιδιὰ μας. Πατρίς, πόσον ἀκριθὰ μοῦ στοιχίζει! ἀλλ' ὅσον σε ἠγάπησε και σε ὑπηρετήσεν αὐτός, ἄλλο τόσο σε ἀγαπᾷ και θὰ σε ὑπηρετήσῃ κι' ἐγὼ!

Δυστυχῆς Πυλὶνα!... Αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν, ἐστήριξε τὴν ἀδύνατην κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ στήθους τοῦ Βόερ, και ἀφήκε τὰ δάκρυά της νὰ ρεῦσουν ἐλεύθερα.

Ὅταν ἐσηκώθη, ἐφαίνεται ἡρεμωτέρα: Καὶ ἄφ' οὗ ἀπέθεσε τελευταῖον ἀσπασμόν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀνδρείου συτρόφου τῆς ζωῆς της:

— Χαῖρε, Χάνε Ρίσικ, ἐψιθύρισε περιλύτως.

Τότε ἐρόθημα ζωηρὸν ἐκάλυψε τὰς παρεῖάς της, —φλέξ ἐνθουσιασμοῦ, —και

ὡς ὑπερέτατην τιμὴν ἀποδοδομένην εἰς τὸν Βόερ πατριώτην, ὁ ὁποῖος κατέκειτο νεκρὸς ἐνώπιόν της, ἐξέβαλε τὴν ἰσχυρὰν και παλλομένην ἀνακραυγὴν:

— Ζήτω τὸ Τράνσβαλ!

★

Τὴν νύκτα, ὑπὸ τὸν ἑναστρον, τὸν ἐκπᾶγλως φωτεινὸν οὐρανὸν τῆς Ἀφρικῆς, αἱ γυναῖκες τῶν Βόερ ἐσκαπτον τοὺς τάφους τῶν συζύγων και τῶν υἱῶν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΤΑ ΔΙΑΧΜΑ.

Ἐβράδευξε... ἄκρα σιγῆ ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν... ἡ χέρσος ἐρημια διεκόπητο μόνον ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς τοίχους κανένος ἀγροκηπίου, διαραινόμενου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἰτεῶν τοῦ μικροῦ περιβάλλοντος.

Κανὸς δὲν ἀνέθρωςκε ἀπὸ καμμίαν καπνοδόχον... κανὸν βέλαισμα, κανεὶς μνηστὴς δὲν ἤκούετο ἀπὸ τοὺς ἐργμοὺς σταύλους... Ἀπὸ ἐδῶ ἐπέρκεσεν ἡ Μαινὰς τοῦ πολέμου... Αἱ οἰκίαι ἐκείναι, αἱ κλεισταὶ ὡς τάφοι, αἱ βωβαὶ ὡς ὁ θάνατος, σ' ἐκαμαν νὰ καταρᾶσαι τὴν Μαινάδα, ἡ ὁποία ἀφῆρσε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰς ἐστίας των διεσκόρπισε τὰς φαιδράς νεοσσὶς τῶν παιδιῶν, ἠρήμασε τοὺς σταύλους και τὰς νομάς, ὅπου ἐβύσκαν πρὸ ὀλίγου μυριάδες ὄφθαλμῶν βοῶν.

Βαθύτατα συγκεκινημένη, ἡ Γουίλελμῖνα Μὰ Νέβιν ἠκολοῦθη τὸν ἐρημον δρόμον.

Ἐβάδιζεν ἐπὶ πολλὸς ἡδὴ ἡμέρας, με ἀπόφασιν νὰ ἐπανεῦρη, ἐπουθήποτε και ἂν ἦσαν, τοὺς φίλους της τοῦ Ζονενστράλε, μαζί με τοὺς ἐπόλους ἤθελε νὰ πολεμήσῃ, ἐλογόριζε δὲ νὰ φθάσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Κράτος τῆς Ὁράγγης, εἰς τὸ Βράνφορ, ὅπου ἤλπιζε νὰ εὕρῃ τὴν οἰκογένειαν Ρίσικ.

Ἀπέχετο ἐν μίλλιον περίπου ἀπὸ τὸ Βάασμπεργ, ὅταν παρετήρησεν, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ λευκοῦ δρόμου, μίαν μορφὴν ἀόριστον, κάτι τὸ ὅποιον δὲν διεκρίνεν ἂν ἦτο πλάσμα ἀνθρώπινον ἢ ζῷον, και τὸ ὅποιον ἐσύρετο κατὰ γῆς ἐλικοειδῶς, ἀτάκτως, προσκίπτον πότε εἰς δένδρον και πότε εἰς πέτραν.

Ἡ Γουίλελμῖνα ἐπεβράδυνε φρονίμως τὴν πορείαν της και συνεκράτησε τὸν Μαριμπῆν και τὴν Κάνουαν.

Ἄλλ' ὁ κρότης τῶν βημάτων της εἶχε ἀκουσθῆ ἀπὸ τὸ παράξενον ἐκεῖνο κλάσμα, τὸ ὅποιον, μ' ἐν ἀπτόμοιο κίνημα, ἐρρίσθη εἰς τὴν τάφρον.

Τότε ἡ Γουίλελμῖνα ἐπέσπευσε τὸ βήμα, διὰ νὰ ἰδῆ τί ἦτο...

Ἀπὸ τινος στιγμῆν ἡ Κάνουα ὠσφραίνετο τὸ ἔδαφος, μνηκτριζουσα θορυβωδῶς και προσπαθοῦσα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς κυρίας της.

Τὸ κατᾶρωςε τέλος πάντων, και ὠ-

μησε ταχέως πρὸς τὴν τάφρον. Ἡ Γουίλελμῖνα ἐτρέξε κατόπι της, και ἀνάμεσα εἰς τὰ γαυγίσματα, ἤκουσε μίαν φωνὴν παιδικὴν λυπητερὴν και σχεδὸν θρηνώδη.

Φοβηθεῖσα μήπως ἡ Κάνουα δαγκάσῃ τὸ παιδίον, τὴν ἐφώνασεν ἀλλ' εἰς μάτην ἡ σκύλα ἔμενε κωφὴ εἰς τὴν φωνὴν τῆς κυρίας της, ἐπειτα δὲ και ὁ Μαριμπῆς ὄρμησεν ἐπὶ τὰ ἔγχη τῆς τροφοῦ του.

Ἡ Γουίλελμῖνα ἐτρέξε με ὄλην της τὴν ταχύτητα. Καὶ ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς της, ὅταν εἶδεν, εἰς τὸ βάθος τῆς τάφρου, ἐν κοράσιον, τὸ ὅποιον ἐνήγκαλιζετο τὸν λαμὸν τῆς Κάνουας. ἐν ᾧ ὁ Μαριμπῆς ἐκύνταζε τὴν σκηνὴν αὐτὴν.

« Καὶ της ἐπλυνεν ἀπαλὰ τὸ πρόσωπον με τὸ μανθῆλι της. » (Σελ: 149, σελ. γ.)

— Ἐλξα! ἐφώνασεν, ἀναγνωρίσασ ἐπιτέλους τὴν μικρὰν της φίλην.

— Γουίλελμῖνα! τῆς ἀπεκρίθη ἡ θρηνώδης φωνή.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ἡ Γουίλελμῖνα ἀγωνιωδῶς.

Ἡ Ἐλξα ἐσήκωσε τὴν τρέμουσάν χεῖρά της μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Κύνταξε! εἶπε.

Ἡ Γουίλελμῖνα ἔσχυψε, και εἰς τὸ τελευταῖον φῶς τῆς ἡμέρας ἐξήτασε τὸ πρόσωπον τοῦ κορκαίου. Κραυγὴ λύπης ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Τὰ μῖτια, τὰ ὄφθαλμα γαλανὰ μῖτια τῆς Ἐλξας ἐφαίνοντο ἀβυσμῖνα.

— Δὲν βλέπω πιά, δὲν βλέπω καθόλου! εἶπε με λύπην ἡ μικρὰ πληγωμένη κ' ἐπονοῦσα τόσο πολύ, ποῦ ἐνόμιζα

ὅτι ὀφθαῖρα εἶχε περάσῃ, τὸ ἕνα μου μάτι. Ἡ Γουίλελμῖνα εἶχε καθῆσῃ πλησίον τῆς φίλης της, και τῆς ἐπλυνεν ἀπαλὰ τὸ πρόσωπον με τὸ μανθῆλι της, τὸ ὅποιον ἐβρέξε με νερόν ἀπὸ τὸ φλασκί της.

— Παρηγορήσου, τῆς εἶπε, τὸ πάθημά σου εἶνε βέβαια παροδικόν, ἡ καλὴ περιποίησης θὰ σε ἰατρύσῃ, και θὰ βλέπῃς ἔπως πρῶτα.

— Ἄχ νὰ ἦταν ἀλήθεια! ἀνέκραξε τὸ κοράσιον με χαράν. Δὲν εἶνε ὁμῶς ἀσχημὸν πρῶτὰ νὰ συλλογιζώμαι ἐστὶ τὸν ἑαυτὸν μου, ἐν ᾧ ἡ μητέρα μου και ἡ ἀδελφὴ μου ὑποφέρουν τόσο και τόσο; Ἄλλα ἐστοχαζόμενοι, εἰς τὴν ἠτο πολύ προτιμώτερον νὰποθάνω παρὰ νὰ μείνω τυφλή... Ἀ τί φεβρόν!... Μόνον ὀλίγες ὥρες εἶμαι ἐδῶ, και μου φαίνεται ὅτι ἔμεινα ἡμέρες.

Ἡ Γουίλελμῖνα ἐγάδευσε τρυφερὰ

τὸ φλέγον μέτωπον τοῦ κορκαίου, τὸ ὅποιον ἀπεκαμῆθη, με τὴν κεφαλὴν ἐστηρικμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς φίλης του.

Ὁ ὕπνος τῆς Ἐλξας ἦτο τόσο βαθὺς, ὥστε δὲν διεκόπη οὔτε ἐταν ἡ Γουίλελμῖνα τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν ράχιν τῆς Κάνουας διὰ νὰ τὴν μεταφέρει εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπου ἐφθασαν και αἱ δύο μετ' ὀλίγας ὥρας.

Ἡ θεῖα Παυλίνα ἦτο εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἀγρυπνοῦσα πλησίον στρατιωτικῆς κλίνης, ὅπου ἀνεκαῦετο, ἐπὶ τοῦ κυανοῦ προσκεφαλαίου, ἡ ὄφθαλμῶν κεφαλὴ τοῦ Χάνε.

Δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Γουίλελμῖνας.

— Μὰ και αὐτός; εἶπε θλίβερά.

— Και αυτός ! έφθύρισαν τὰ όχρα χείλη της κυρίας Ρίσιου.

— Ό πατέρας του άπέθανε ! ο Πέτρος Μπάνιζας άπέθανε ! έξηκολούθησε.

— Θεέ μου ! άνέκραξε η Γουλιέλμινά, ριπτομένη εις τας άγκάλας της θεής της μητέρας.

Η καλή θεία Παυλίνα εύρεν άκμήν εις τα βάθη της πληγωμένης καρδιάς της μίαν θωπείαν δια την όρφανήν.

— Άς έχω δόξαν ο Θεός, είπε, πού σ' έφερε σώων και υγιά. Άρά γε είμπορώ να είπω το ίδιο και δια την Έλζαν μου; προσθεσά με άλγεινήν άγωνίαν.

Τήν στιγμήν εκείνην, ύψώθη η έξηθσηνημένη φωνή του Χάνε.

— Καλημέρα. Γουλιέλμινά. Εύρεις πού να είνε η Έλζα; . . . Ναι; . . . Τότε θά της διαβιάσας μίαν παραγγελίαν εκ μέρους μου. . . Είχαμεν στοιχηματίση δέκα φυσέκια, ότι έγω θά έπληγωνόμουν πριν από αυτήν εις τον πόλεμον. Λοιπόν έκέρδσα το στοιχημα.

— Όχι δέν το έκέρδισες, άπεκρίθη περιλύτως η Γουλιέλμινά.

Πόνος μεγάλος έξεγραφέθη επί του προσώπου της θείας Παυλίνας.

Τότε η Γουλιέλμινά τήν έπύρεν από το χέρι και της είπεν :

— Έλάτε να την ιδήτε, μιμά.

*

Τήν έπαύριον, από την αύγήν, οι Βόερς άνεχώρουν από τὰ άγροκήπια, άφίροντες εις τας νοσοκόμους τήν φροντίδα των τραυματιών των.

Εις δύο στρατιωτικάς κλίνας, τήν μίαν πλησίον της άλλης, τὰ δάμα έκοιμώντο . . . Μία και η ατή άκτις εφέτιζε τὰ προσώπια των.

Παρά τὰ προσφάλατα των ήγγρόνουν η μητηρ και η άδελφή, λευκαί ως άγάλματα. Άλλ' ο Θεός, ο όποιος τας είχε δοκιμάσσει τόσον, τας ελύτρωσεν από νέας δοκιμασίας.

Η πληγή του Χάνε ήτο πολύ έλαφρά άπλη άμυχή εις το στήθος . . . Άν και σοβαρώτερα, η κατάστασις της άδελφής του δέν ενέπνευσε μεγάλους φόβους.

Η τύφλωσις του γενναίου κορασίου δέν θάντειγεν εις όλίγων εβδομάδων καλήν περιποίησιν . . .

Η Γουλιέλμινά ειςήλθεν, εκύταξεν όλίγον τὰ διδύμα, και έπειτα, σκύφασα εις το αύτε της θείας Παυλίνας, της είπε σγιά :

— Έδώ κοντά εις το δάσος, άνεάλωφα δύο Άγγλους πληγωμένους . . . Είνε πεσμένοι κάτω και βογκούν. Δέν μπορείτε να στείλετε κανένα γά τους αποτελειώση, δια να μη ύποφέρουν ;

Η χήρα άνατρίχασεν.

— Ά ! ! . . . έκαμεν εις τόνον μομφής. Τι είνε αυτά που λές ;

Η Γουλιέλμινά την εκύταξε μ' εκπληξην, και νομίσασεν ότι δέν είχεν άκούση καλά, επάνελαβεν :

— Είνε Άγγλοι.

Η Παυλίνα άπέθεσε τήν χείρά της επί του ώμου του κορασίου και ειςήλθε μαζί του, άφ' ου έρριψε τελευταίον βλέμμα πρός τα διδύμα.

Διέταξε μερικας γυνύχκας να έτοιμάσουν δύο φορεία.

Η Γουλιέλμινά τήν ήκολούθησε.

Οι δύο τραυματία έβογκούσαν κατά γής, άπειρω από το δάσος.

Τους έβλαν εις τα φορεία και τους μετεκώμισαν εις το νοσοκομσίον.

Και εις νέαν έρώτησιν της Γουλιέλμινας, η θεία Παυλίνα άπεκρίθη :

— Μη λησμονής ποτέ ότι ο έχθρός άοπλος δέν είναι πλέον έχθρός. Η άνδρεία προσβάλλει τήν δύναμιν η δειλία μόνον προσβάλλει τήν αδυναμίαν.

Και επειδή η Γουλιέλμινά έχμηλώσε τήν κεφαλήν :

— Δέν σε μαλώνω, παιδί μου, ύπέλαβεν η θ. τη μητέρας της. Σού δίω ενμάθημα από το σπείον είμπορής να ώρεληθής. Πίστευσε μου, μικρά έξεδέλφη του Πιερ Ούδς' μία γυναίκα, και χίλιες φορές άνδρειότερα άν είναι από τον άνδρειότερον άνδρα. δέν θνάδειχθ' αξία της εύγνωμοσύνης της πατριδος της, εφ' όσον δέν είναι εύσπλαγχνος και φιλόνηθρος.

Η Γουλιέλμινά ειςήλθε τήν χείρα της θείας Παυλίνας και έφθύρισεν.

— Ευχαριστά.

Το βροδου, ένας από τους πληγωμένους παιδί είκοσι χόνων, ειςήλθεν εις τήν γωνίαν του θανάτου.

Η Κυρία Ρίσιου δέν έβρουγεν από κοντά του.

— Μητέρα ! έρώναξεν έξαφνα ό έτοιμθάνος.

Η χήρα του Βόερ έσκυψεν εις το αίματωμένο κρεβάτι του νεαρού Άγγλου στρατιώτου . . .

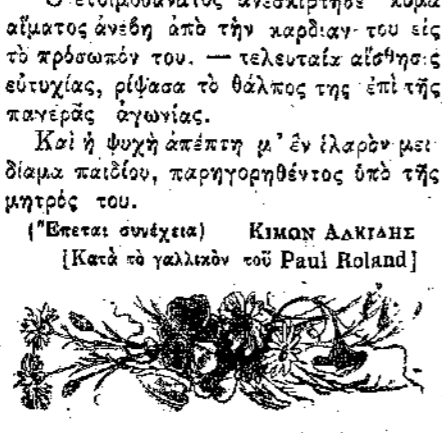
Και εις τας παρειάς, εις τας όποιάς άνάβαιναν ήδη το ψύχος του θανάτου, άπέθεσε δύο θερμά φιλήματα, δύο φιλήματα μητρικά . . .

Ό έτοιμθάνος άνεσκίρτησε κωμα αίματος άνεση από την καρδιαν του εις το πρόσωπόν του. — τελευταία αίσθησις ευτυχίας, ρίψασα το θάλλπος της επί της πανεράς αγωνίας.

Και η ψυχή απέκτη μ' εν ήλαρην μετadiaμα παιδίον, παρηγορηθέντος υπό της μητέρας του.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΤΙΝΗΣ

[Κατά τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

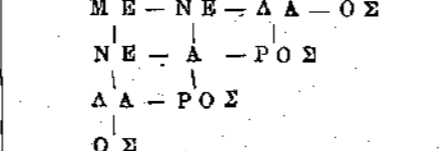
ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Σχήματα Συλλαβικά. — Μερικά εκ των Σχημάτων, εις τὰ όποια αι αύται λέξεις αναγινώσκονται όριζαντίως και καθότως (και ίδιος το Τρίγωνον, ο Ρόμβος και το Κυβόλεζον) δύναται να σχηματισθώσι και συλλαβικώς. Έκαστον δηλαδή σημείον του σχήματος δέν αντιπροσωπεύει πλέον εν γράμα, όπως εις τα κοινά Σχήματα, αλλά μίαν συλλαβήν. Και οι λέξεις διααρούνται εις τας συλλαβάς των, αφορώς κατά τους κανόνας του συλλαβισμού, όπως ούς είπα και δια τούς Συλλαβογράφους.

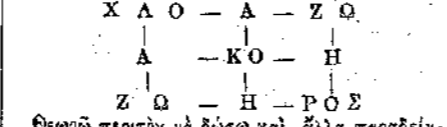
Το συνήστερον εκ των συλλαβικών σχημάτων είναι το Τρίγωνον. Ίδου πρότασις συλλαβικού Τρίγωνου :

- 1. — Άνεξήλος του Πάριδος.
2. — Έκίσ. τον.
3 — Πητών θαλάσσιον.
4. — Άντανουμία.

Επειδή αι ζηούμεναι λέξεις είναι τέσσαρες, είκόμην ότι αι συλλαβαί της πρώτης πρέπει να είναι τέσσαρες : (όπως, έν το τρίγωνον ήτο άπλοον, τα στοιχία της πρώτης λέξεως έκρεπε νη ήσαν τέσσαρα.) Ο άνεξήλος του Πάριδος ήτο ο Μενέλαος. Η δευτέρα λέξις θά είναι τρισύλλαβος και ήρχιζη από γε. Έχομεν λοιπόν το επιθήτον γεαρός. Η τρίτη λέξις, δισύλλαβος, από λα. Και ύφισκομεν το πητών θαλάσσιον. Η τετάρτη λέξις είναι ή άντανουμία, τελευταία συλλαβή της λέξεως Μενέλαος. Αι τέσσαρες λέξεις συμπλέκονται δια των συλλαβών προς σχηματισμόν του τριώνου, ως έξής :

Βλέπετε ότι καθέτω και όριζαντίως σχηματίζονται διχ των συλλαβών αι αύται λέξεις. Είς τήν πρότασιν, η παραστάσις του σχήματος διαστερισκων είναι περιττή. Ίδου και παράδειγμα Συλλαβικού Κυβόλεζου :

Θεωρώ περιττόν να δώσω και άλλα παραδείγματα, διότι ο γνωρίων τὰ άλλα Σχήματα, γνωρίζε πλέον και τὰ συλλαβικά.

Κεκυρμένα όνόματα. — Πριν συμπληρωθῆ το κεφάλαιον των σχημάτων, είναι ανάγκη να σας δηλήσω περί Κεκυρμένων ονομάτων, διότι επ αυτών βασίζονται και τὰ Κεκυρμένα Σχήματα.

Τὰ Κεκυρμένα όνόματα είναι πάντοτε όμοιοδῆ (ζών, πητών, φυτών, όρεών, ποταμών κλ.) κρύπτονται δε εις μίαν ή περισσότερας φράσεις είτε διελκρητα εις μίαν μεγάλην λέξιν της φράσεως ταύτης, είτε κατεστημένα εις δύο ή περισσότερας λέξεις συνεχείς. Παράδειγμα :

- Κεκυρμένα όνόματα ζών.
1. — Σέβου σαυτόν.
2. — Τὸ να πύξ εις τον όρμον δέν είναι πολύ κοσμίον.
3 — Παρά τήν θάλασσαν η άλκυων κτίζει τήν φωλεάν της.

Είς τήν πρώτην φράσιν ανακαλύπτομεν κεκυρμένον το όνομα του ζών βοθε (σε ΒΟΥ Σαυτόν) εις τήν δευτέραν άλκος (σε ΑΥ ΚΟΣμιον . . .) και εις τήν τρίτην άλκυων (σε ΑΛΚΥΩΝ . . .) Αι φράσεις πρέπει να είναι όσον τὸ δυνατόν άδίστατοι εις τήν σύνταξιν και φυσικά, ώστε να μη δηλήται ο λυσις από κεκμηλιν όνομα-

λιαν (στρογγύτητα συντάξεως, άσυνήθη λέξιν κελ.) και να μη εύρίσκη εύκόλως το κρυπτόμενον.

Καλόν είναι να τηρήται η όρθογραφία είμπορεί όμως να γίνει και παράβασις του κανόνος τούτου. Παράδειγματος χάριν :

Κεκυρμένα όνόματα μελών.

- 1. — Άλλα ρύσαι ήμας από του πονηρού.
2. 3. — Όπου, είναι όνομα αρχαίας πόλεως.
Εκ τήν πρώτην φράσιν εύρίσκομεν το μέλος ρις (ΡΥΣαι). Η δευτέρα έχει δύο αριθμούς, και τούτο σημαίνει ότι δύο είναι τὰ εν αυτή κεκυρμένα μέλη. Και τωόντι εύρίσκομεν : ποδης (ή οδς) και όμμα (δ'ΟΜΑ), μη τηρουμένης τη; όρθογραφίας.

Κεκυρμένα και άντεστραμμένα όνόματα. — Η Άσκησις αύτη είναι παραλλαγή των άνωτέρω. Τα στοιχία του ζητουμένου όνόματος εύρίσκονται εις τήν φράσιν, όχι όμως κατά τήν φυσικήν των σειράν, αλλά άντεστραμμένα. Η ζητούμενη λέξις δηλαδή αναγινώσκειται ανάποδα. Επειδή δε ίδω ο λυσις δέν δηλήται από τον ήχον (όπως εις το προηγούμενον είδος) η όρθογραφία είναι απαραίτητος. Παράδειγμα :

Κεκυρμένα και άντεστραμμένα όνόματα όρεών.

- 1. — Ούδω. Ποιδαιτα, Λαμία, πόλις αρχαία.
2. — Έπι ήμερας είκοσι επλανάτο εις τὰ όρη.
Είς τήν πρώτην φράσιν αναγινώσκουμεν άντεστραμμένον 'Μαυλίτα (ΠοιδΑΙΑ ΔΑΜΙΑ . . .) εις δε τήν δευτέραν Άλιπει (είκοΣΙ ΕΠΛΑΝάτο. . .)

Σχήματα Κεκυρμένα. — Άντι να όριζωμεν τας λέξεις του Σχήματος αινιγματικούς, τας κρύπτομεν εντός φράσεων, κατά το σύστημα των Κεκυρμένων. Όνομάτων. Ο λυσις πρόκειται να τις ανακαλύψη, και έτε αυτόν ναποτελήσῃ το Σχῆμα.

Εν μόνον παράδειγμα Κεκυρμένης Παραμύθου, είναι ήκανόν να σας δώσω σαφή ιδέα περί όλων εν γένει των Κεκυρμένων Σχημάτων :

- 1. Πίστευε και μη ίρεύνα.
2. Η Ίρις ήτο αγγελιαφόρος του Διός.
3. Τα μυστικά δια, μίαν ήμέραν φανερώνται.
4. Κοπιόζω να εύρω τας λύσεις.
5. Στόλισμα του μεν άνέρς το θάρρος, της δε γυναίκας η συστολή.

Λύσις : Η (Και μη . . .) ΡΙΣ (ή ΙΡΙΣ . . .) ΔΑΜΙΑ (όΔΑ ΜΙΑΝ . . .) ΕΥΡΩΤΑΣ (ΕΥΡΩ ΤΑΣ . . .) ΜΕΝΑΡΟΣ (ΜΕΝ ΑΝΑΡΟΣ . . .)

Βλέπετε, ότι η καθέτω λέξις της Παραμύθου (Κίμων) δέν υπάρχει ανάγκη να όριθῆ ιδιαιτέρως, διότι σχηματίζεται δια του μεσαίου γράμματος τῶ έλλω. Το γράμμα Κ, το όποιον αποτελεί τήν κορυφήν της Παραμύθου, εύρίσκομεν εις τήν πρώτην φράσιν. Πίστευε και μη ίρεύνα. Σημειώσιον όμως, ότι, δεαν το κρυπτόμενον εις μίαν φράσιν είναι άπλοον γράμμα, τούτο πρέπει να πανά μόνον απαξ εις τήν φράσιν. Και εδώ η φράσις Πίστευε και μη ίρεύνα μόνον ένα Κ έχει.

Σχήματα κεκυρμένα και άντεστραμμένα. — Κρύπτομεν τας λέξεις του ζητουμένου Σχήματος εις τας φράσεων, εις τας όποιάς αναγινώσκειται ανάποδα, κατά το σύστημα των Κεκυρμένων και άντεστραμμένων όνομάτων. Ο λυσις πάλιν πρόκειται να τις ανακαλύψη και έτε αυτόν ναποτελήσῃ το Σχῆμα.

- Ίδου εν παράδειγμα Κεκυρμένον και Άντεστραμμένον Κυβόλεζου, άρειτόν δι' δια τὰ τωόντω είδους σχήματα :
1. — Ητο κάλλιμα αρχαίων η τίρα περσιών.
2. — Η δε νύσος Ίκαρία 'ετο Διγαίον άπαντάται

3. — Πλήν τήν Ίριδα πώς χαίρω βλέπων εις τον ήλόν.
4. — Και ο Θεός Άρης άπ' όλους ως πολεμικός Η λύσις λύσις είναι : ΠΑΡΑ (ή ταΡΑ Περσιών . . .) ΑΚΙΣ (νήσοΣ ΙΚΑρία . . .) ΡΙΝΗ (ΗΝ ΊΡΙδα . . .) ΑΣΗΡ (ΆΡΗΣ Άπ' όλους . . .) Αι φράσεις του Κυβόλεζου τούτου σχηματίζουν τετραστόχον. Άλλά η έμμετρος διατυπω-

σις δέν είναι απαραίτητος, άφίεται έντελώς εις τήν διάθεσιν του συνθέτου. Κάθε φράσις κρύπτει πάντοτε μίαν λέξιν του Σχήματος. Άν όμως τώρη μία φράσις να κρύπτη δύο ή περισσότερας λέξεις του Σχήματος τούτο πρέπει να δηλωθῆ, πρὸς όδηγίαν του λύτου, δια δύο ή περισσοτέραν αριθμών, όπως είπαμεν και δια τὰ Κεκυρμένα Όνόματα. Και εδώ τελειούμεν τὰ περί Σχημάτων. [Έπεται συνέχεια]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 70ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τήν 1 Σεπτεμβρίου 1901 πρὸς εύρεσιν των λύσεων των εν τοίς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου, Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου π. έ. δημοσιευθειών 200 Πνευματικῶν Άσκησεων.

Ο μετα τὸ άγραμα αριθμός δηλοῖ πόσα όρθα λύσεις άπέστειλεν έκαστος έμπροθέτως, ο δε έντός της παρενθέσεως αριθμός, ο συνθεθεμένος υπό του Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν των άπετυχημένων εκάστου Εύδομητων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Άγγελος Αύγερινός 174 [8E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Έρμύρον Νέρος, 168. [8E]. — Μαρδα του Εύρίπου, 164, [8E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ύπερβανος Δείων, 159 [E]. — Δατήρη της Άνατολής, 100, [4E] — Φιλότητις 'Ιάς, 97, [4E]. (Η Άδρα της Κερύρας, 159, [7E]. — ο Ίωάνης Ν. Φαρμακίδης, 152, [7E]. — η Ζουλίτα, 118, [5E]. — και ο Άπόγονος του Νέστορος, 120, [5E], τίθενται έκτός Διαγωνισμού, ως τυχόντες, η μὲν πρώτη και η τελευταία Β' Βραβείου της αύτης τάξεως εις τον 68ον Διαγωνισμόν, ο δευτέρος Β' Βραβείου εις τον 69ον, και ο τρίτος Γ' Βραβείου εις τον 68ον.)
ΒΡΑΒΙΟΝ : Κερμηιδώματος, 89, [4E]. — Ίτιά, 80, [3E]. — Πέτρα Σκανδάλου, 60, [2E].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΗΙΑ : Ξεντευμένος Σίνωπέυς, 44, [2E]. — Άδών της Ερήμου, 43, [2E]. — Γάιος Καίσαρ, 30, [E].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Τρεμοδώνον Άστέρη, 169, [8E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ευδοκός Όρζικός, 162, [8E]. — Άριστοκράτης Ρουμανίς, 159, [7E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Περιτήτης, 158 [7E]. — Πικραμένη Καρούλα, 147, [7E]. — Τηλέμαχος, 139, [6E] (Τὸ Κύμα της Παλιρορίας 152 [7E], τίθενται έκτός διαγωνισμού ως τυχόν ήδη υπό άλλο ψευδώνυμον Α' Βραβείου της αύτης τάξεως εις τον 68ον Διαγωνισμόν.)
ΒΡΑΒΙΟΝ : Πλούτο του Δουδάειος, 131, [6E]. — Σερνή Κόρη, 130, [6E]. — Έλληνικά Δεράκι, 119, [5E]. — Μεσοποταμιτισσα, 107, [5E]. — Αδρακίωτις Άδρα, 106, [5E]. — Διμ. Τ. Μπόταρης, 99, [4E]. — Ούθύμιος Άδελανός, 77, [3E]. — Γρονιάρα, 72, [3E].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΗΙΑ : Λευκή της Καστίλλης, 63, [3E]. — Πολύχρωμος Χρυσάλλης, 57, [2E]. — Άνθος του Μαίω, 56, [2E]. — Ορνεσία, 38, [E].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Άνεψιός του Βασίλειος, 155, [7E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Καθο-Κόρακας, 151 [7E]. — Άνδρέας Ι Χρυσομάλλης, 148, [7E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Γ. Α. Συρώτης, 77, [3E]. — Κράβις, 53, [2E]. — Κωνσ. Γ. Φλώρης, 40, [E]. (Η Μικρά Άδελκόμος, 60, [2E] και το Λευκό Κρίνον, 41, [2E], τίθενται έκτός Διαγωνισμού, ως τυχόντες ήδη, η μὲν Γ' Βραβείου της αύτης τάξεως εις τον 68ον Διαγωνισμόν, το δε Γ' Βραβείου εις τον 69ον.)
ΒΡΑΒΙΟΝ : Μικρός Άθηναίος, 38, [E]. — Άλφειός, 35, [E]. — Νικόλαος Γερασιμίδης, 34, [E].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΗΙΑ : Άνακρητό Σπρίτο, 32, [E]. — Κρονίον, 30, [E]. — Μιχαήλ Γιαννιτσουλος, 25, [E].
ΕΣΤΙΔΙΑΝ ΠΡΟΒΗΤΙ : όρθα λύσεις και οι έξής άναμει έκ των πρώον τάξεων : Βιολέττα του Χελμού, 13. Δουμισσα των Σαλώνων, 4. — Έλληνικον ΈΒεφος, 19. — Κωνκίνο Καπέλακι, 9. — Λευκή Άκανία 7. — Μέλισσα, 5. — Μελιχρά Άκτις, 18. — Μικρά Βεδουίνα, 7. — Νέμος, 7. — Άλέξανδρος Κ Σανδικτζόγλου, 28, [E]. — Έλλην Σημαιοφόρος, 29, [E]. — Συριακή Ξανθούλα, 4. — Έλλη Κ. Τσάκων, 12. — Μιχαήλ Τ. Φραγκόπουλος, 17.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Λεοπόλδολις ζητά ένα πότην νερό από τήν ύπηρετριαν, η οποία έχει έργασίαν. — Δέν πῶς να βάλῃ μόνος σου νερό να πῆς ; του λέγει η άδελφή του. — Και τί ; θα γίνει έγω ύπηρετής ; άπαντά άξιοπρεπώς έκείνος. Έστίαη υπό της Άμαυλλόδου

— Μάλιστα. — Μά να μη το λησμονήσης. . . — Πῶς θα το λησμονήσω ; Θα τού το πῶ τώρα άμέσως ! Έστίαη υπό του Έβροίστου Άλλιτος * * * Ο Τοτός κρατεί ένα καλόθε σκεπασμένον και λέγει πρὸς τον Δημήτηρην. — Άν εύρη τι έχω μέσα 'ετο καλόθε, θα σου δώσω ένα ταμπί. — Σαφύλα δέν είναι ; έρωτά ο Δημήτηρς. — Και ο Τοτός έκπληκτος : — Μπα ! μάντις να ήσουν δέν θα τάδρισες ! Έστίαη υπό Λίον Ε. Παυλίον

